

CAP/LÍNIA	TEMA / TESI	COMENTARI	TEXT
Apèndix 1 Línia 8	Utilitat del sentit i la raó	En aquest fragment podem veure com Hume de forma anònima intenta trobar utilitat a la idea de la raó i el sentit.	Ara podem reprendre el fil i examinar fins a quin punt la raó i el sentiment participen en la decisió de lloar o censurar
Apèndix 1 Línia 11	La utilitat segons Hume	Hume dona molta importància a la utilitat, s'el considera creador del utilitarisme. No accepta la utilitat només basada en la raó com a única aprovació a la moral	El fonament més important de la lloança moral consisteix en la utilitat d'una qualitat o acció
Apèndix 1 Línia 22	La utilitat pública i la justícia	Hume ens diu que la utilitat pública és l'únic origen de la justícia i que les conseqüències benefiques son la base dels èxits.	Si cada exemple de justícia fos útil la decisió seria més fàcil
Apèndix 1 un Línia 47	Filosofia emotivisme de Hume	Hume ens diu que els fins últims son les emocions, considera que els enunciats morals es regeixen per les emocions	És necessari sentiment que es manifesti per si mateix i que faci preferir les tendències útils a les perjudicials
Apèndix 1 Línia 54	Humanitat	La humanitat és el sentiment que s'experimenta per la felicitat dels altres	La humanitat determina la nostre preferència per les coses útils

CAP/LÍNIA	TEMA / TESI	COMENTARI	TEXT
Apèndix 1 Línia 82	Questions de fet i relacions d'idees	Per hume aquestes qüestions son els dos únics tipus d'operacions de l'enteniment humà .	La raó s'ocupa de qüestions de fet o de relacions.
Apèndix 1 Línia 93	L'ofensa per ingratitude	Per hume l'ofensa per ingratitude tampoc no és cap relació d'idees que la raó pugui descobrir, com en el cas de les ciències formals	L'ofensa no consisteix en un fet particular que poguem assegurar que és real mitjançant la raó
Apèndix 1 Línia 116	La moralitat i les matemàtiques	Segons Hume en cap moment podem fer comparació entre la moralitat i les matemàtiques ja que la primera no pot ser mai demostrada	Quan utilitzeu els coneixements matemàtics us entenc però quan utilitzeu això per establir una comparació amb les relacions morals no us entenc.
Apèndix 1 Línia 138	Metafísica i abstrusa	Hume defensa la idea de que la metafísica i abstruses son la teoria racionalista de la moral	La metafísica es troba en tot el que ens envolta vostè aventura una hipòtesi tan abstrusa que no la podreu fer entendre

CAPÍTOL/LÍNIA	TEMA / TESI	COMENTARI	TEXT
Cap 11 Línia 166	Decisions morals	Entre les reflexions intel·lectuals i les decisions morals hi ha una gran diferència. En les primeres partim d'unes premisses i afegim noves idees, en canvi en les segones, tots els aspectos han de ser coneguts d'antuvi.	<i>Però en la deliberació moral, prèviament hem de conèixer els objectes i les seves relacions mútues.</i>
Cap 11 Línia 175 Línia 179	Els sentiments	Per prendre decisions ens haurem de fixar en l'intel·lecte, però els sentiments podem pendre importància a l'hora de la nostra decisió final.	<i>Hem de suspendre la decisió o el sentiment moral. L'aprovació o la censura subsegüents ja no són feina del judici, sinó del cor.</i>
Cap 11 Línia 186	La decisió final	Ha de ser triada després d'haver contemplat tots els aspectes i relacions, ja siguin intel·lectuals o morals.	<i>Nova impressió d'afecte o rebuig, d'estima o menyspreu, d'aprovació o censura. Referència a Blaise Pascal: el cor té les seves raons que la raó no coneix.</i>
Cap 12 Línia 189	Diferències entre error de fet i error de dret.	Quan un assassinat es produeix sense coneixença, serà de manera involuntària i errònea. Mentre que si es produeix en circumstàncies en les quals el agressor coneix la situació, serà culpable.	<i>Heus aquí la gran diferència entre un error de fet i un de dret. Referència a Èdip i a Neró.</i>
Cap 12 Línia 204	La moralitat.	És un sentiment d'aprovació o censura envers les accions o qualitats. La moral es sent més que no pas es	<i>Les determinacions morals, doncs, consisteixen en aquests sentiments, no pas en el descobriment de</i>

		jutja.	<i>cap mena de relacions.</i>
Cap 13 Línea 214-219	La bellesa natural i la bellesa moral són producte dels sentiments o les emocions.	La comparació entre l'ètica i l'estètica ajuda a entendre les relacions entre raó i sentiments.	<i>La bellesa natural... I les facultats intel·lectuals...</i>
Cap 13 Línia 221	Què és la bellesa. És l'efecte que causa.	La bellesa natural no és una qualitat de l'objecte, sinó l'efecte que produeix a la nostra ment.	<i>Les relacions són òbvies de bon començament; i a partir d'elles, es desperta en nosaltres un sentiment de complaença o de desgrat.</i>
Cap 15 Línia 242	Què és la bellesa. És l'efecte que causa.	La bellesa natural no és una qualitat de l'objecte, sinó l'efecte que produeix a la nostra ment.	<i>Neix del conjunt tan bon punt aquesta figura composta es manifesta a una ment intel·ligent, susceptible de gaudir de les sensacions més refinades.</i>
CAPÍTOL/LÍNIA	TEMA/TESI	COMENTARI	TEXT
Apèndix 1 Línia 262	Els judicis morals i l'estructura universal de la naturalesa humana.	Els judicis morals depenen dels sentiments i no tenen cap mena de relació amb la mentalitat i l'enteniment. Un enfrontament entre el vici (odiós) i la virtut (amable).	<i>Finalment, doncs, hem de conèixer que el crim o la immoralitat no són fets ni relacions particulars que puguin ser objecte de l'enteniment, sinó que neixen del sentiment de desaprovació que, per l'estructura de la naturalesa humana, sentim inevitablement en percebre la barbàrie o la traïció.</i>
Apèndix 1 Línia 269	La inexistència de la moralitat dins les relacions. La igualtat entre les relacions humanes i les relacions entre objectes inanimats	Hume diu que les relacions interpersonals no deixen lloc per la moralitat i posa un exemple dient que es poden dur a terme les mateixes relacions humanes en objectes inanimats (que no tenen moral).	<i>Els objectes inanimats poden tenir les mateixes relacions mútues que observem en els agents morals, però els primers no poden ser objecte d'amor o odi ni, en conseqüència, susceptibles de mèrit o iniquitat.</i>

Apèndix 1 Línia 277	La raó pot explicar totes les nostres accions menys una, la última o primera.	Cada acció tindrà un perquè d'estar feta (un raonament) menys la última que és impossible de explicar per a la raó ja que és un sentiment.	<i>...la raó no pot explicar en cap cas els fins últims de les accions humanes, sinó que els ha de confiar enterament al criteri dels sentiments i les emocions dels homes, que són independents de les facultats intel·lectuals.</i>
Apèndix 1 Línia 297	La virtut és el principi i el fi, sense una raó per a dur-la a terme.	El fi del qual parla Hume és la virtut, ja que no la volem per cap altre motiu sino, simplement, per gaudir immediatament d'ella.	<i>...si la virtut és un fi desitjable per si mateixa sense cap altra recompensa o premi, merament per la satisfacció immediata que produeix, per força ha de polsar algun sentiment, una mena de gust o sensació interna, com vulgueu dir-li, que distingeixi el bé del mal moral, i que s'inclini per l'un i rebutgi l'altre.</i>
Apèndix 1 Línia 304	La raó és implacable, el gust cosa humana.	La raó ens valida totes les coses ,però el que Hume anomena gust és la consciència, és a dir, el nostre punt de vista sobre les accions que duem a terme.	<i>Ara ja podem determinar fàcilment els respectius límits i funcions de la raó i del gust. La primera ens dóna el coneixement de la veritat i la falsedat; el segon proporciona el sentiment de la bellesa i la lletjor, del vici i la virtut.</i>
Apèndix 1 Línia 312	La raó és recte, el gust és el que ens determina el futur.	La raó té una sola direcció, i normalment, cap a la felicitat. En canvi el gust , ens porta per diferents camins i, finalment, és el que ens duu a la felicitat o a la infelicitat. Al cap i a la fi les nostres decisions són les que valen.	<i>La raó, freda i indiferent, no ens indueix a actuar i solament dirigeix l'impuls que rep de l'apetit o la inclinació mostrant-nos el camí per arribar a la felicitat o per evitar la infelicitat. I el gust, que proporciona plaer o dolor, i amb això és la causa de la felicitat o de la infelicitat, ens indueix a actuar i és el primer ressort o impuls del desig i la volició.</i>